

עלי אדרת אליהו

בס"ד, שבת פרשת שופטים

גיליון 279 אלול תשפ"ו

בגיליון זה:

החופש הגדול

רב הקהילה, הרב אסף הר-נוי

מעלת וחובת עניית "אמן"

רב הקהילה, הרב אסף הר-נוי

דם תמורת ממון: משימת האיוולת

של יואל ברנד

יואל קוטנר

"לדוד ה' אורי וישעי"

יהודה ליבוביץ

ברכות הודאות והודעות

הוועד

החופש הגדול

עברה חלפה לה שנה נוספת, ונכנסים אנו עתה לחודש אלול ולימי הרחמים והסליחות. חודש אלול מביא עמו רוחות חדשות, רוחות של תקווה, של ציפיה ובקשת סליחה על מה שהיה, ותפילה לבשורות טובות על מה שעתיד להיות.

ואנחנו, כיחידים וכציבור, נקראים כולנו לתשובה.

מושג התשובה נתפס בעיני ההמון כחזרה מחטא או עוון מסויים, אך למעשה התשובה עמוקה ורחבה הרבה יותר. התשובה איננה מסתכמת בתיקון החטאים כי אם בתנועה גדולה למקום אחר וטוב יותר מזה שאנו עומדים בו.

כל אחד מאתנו מקבע את אורח חייו במעשים מסוימים ובמחשבות מסוימות. קיבוע זה לעיתים מונע מאתנו את האפשרות לנוע ולהתקדם אל עבר יעד גדול יותר, אליו אנו ראויים וצריכים להגיע.

לפיכך, השלב הראשון בדרכנו לתשובה תלוי **במוכנות שלנו לשינוי**, ביכולת שלנו לחשוב מה נכון בדרך בה אנו פועלים, ומצד שני- אילו הרגלים עלינו לשנות.

בספרו הנפלא העוסק בענייני התשובה, אומר הרב קוק:

"התשובה היא שואפת לחופש מקורי אמיתי, שהוא החופש האלוקי שאין עמו שום עבדות".

יהי רצון שיהיו ימים אלו ימים של תשובה אמיתית, תשובה של חירות, תשובה של התקדמות ותנועה אל המקום הנכון והראוי לכל אחד מאתנו.

חודש טוב, בשורות טובות, וכתובה וחתומה טובה לנו ולכל בית ישראל!

אסף הר נוי

מעלת וחובת עניית "אמן"

הרב אסף הר נוי – רב הקהילה

מעלת עניית "אמן" על ברכה של אדם אחר, היא גדולה וחשובה מאוד. חז"ל הפליגו במעלתה ואמרו ש"כל העונה 'אמן' בכל כחו – פותחים לו שערי גן עדן"¹, ושגדולה מעלתו של העונה אמן **יותר מהמברך** עצמו.²

אולם, זו לא רק מעלה גדולה וחשובה **אלא יש בכך חובה**. וכל השומע ברכה מחברו, ואפילו חלק ממנה, **חייב** לענות אמן לברכתו.³

יש לענות אמן "בכל כוחו" והיינו – בכוונה גדולה, כלומר לכווין כראשי התיבות של המילה "אמן- שהקב"ה הוא **אל מלך נאמן**, וכן באופן מפורט כמסכים ואומר **אמת** על מה שחברו מברך.

הסבר נוסף לעניית "אמן בכל כוחו" הוא בקול רם. אכן לא צריך להגביה קולו יותר מדי, אך חשוב לומר את ה"אמן" בצורה ברורה, שתישמע בין הסובבים בבית הכנסת. כשאומרים אמן צריך להיזהר שזו לא תהיה אמן "יתומה" או "חטופה" או "קטופה"⁴, והיינו שלא יחטוף לומר את ה'אמן' לפני שהמברך סיים את הברכה, ולא יקטוף את ה'אמן'- שיבלע את האותיות שלה או יאמר אותה בלחש, וכן שלא תהיה יתומה והיינו שירחיק את עניית ה'אמן' מסיום הברכה.

לפיכך, כששומעים ברכה, ובוודאי ברכות של שליח הציבור בבית הכנסת יש חובה לענות אמן בקול, בכוונה ובצורה ברורה.

"אמן" זה דבר שמאוד "מדבק", לטובה. כאשר אדם אומר אמן בקול ברור ונעים זה גורם גם למתפללים שנמצאים סביבו לומר אמן וככה נוצרת אירה אדירה של שותפות של כולם בתפילה.

בקשתי מכאן שלוחה לכל הציבור הקדוש להשתדל בדבר הזה- לענות אמן בקדיש, בחזרת הש"ץ ובכלל, ואין לי ספק שזה יוביל לתוספת אורה וברכה לכל אחד ואחת ובוודאי ובוודאי למקדש מעט שלנו.

¹ מסכת שבת קיט:.

² מסכת ברכות נג, ב'.

³ שו"ע, או"ח סימן רטו, ב', כשיטת הרמב"ם.

⁴ ברכות מז, ב' בשם ריב"ז. וע' שו"ע, או"ח, ס' קכד.

דם תמורת ממון: משימת האיוולת של יואל ברנד

יואל קוטנר – על פי מאמר של יהודית ליטווק

באביב 1944, כאשר יהדות הונגריה עמדה על סף החורבן, הוטלה על יואל ברנד משימה שכמעט אי אפשר להעלותה על הדעת: לצאת מבודפשט ולנסות לקדם עסקה שבה הנאצים ישחררו יהודים תמורת כסף, ציוד ומשאיות. זו הייתה שליחות שנולדה מתוך ייאוש – ומראשיתה נשאה עמה את סימני הכישלון.

יואל ברנד נולד בהונגריה בשנת 1906 להמשפחה אמידה, ובגיל ארבע עבר עם הוריו לגרמניה. הוא היה אדם משכיל, דובר הונגרית וגרמנית, שהיה גם בארה"ב ובצעירותו טייל בעולם. לאחר מות אביו בשנת 1930, חזר לגרמניה כדי לנהל את עסקי המשפחה. עם עליית היטלר לשלטון בשנת 1933, נעצר ברנד. כעבור שנתיים הצליח להימלט לבודפשט. לימים, העיד כי חוויותיו בגרמניה שינו את השקפתו הפוליטית והחזירו אותו לציונות, ברוח המסורת המשפחתית. סבו, שגם שמו היה יואל ברנד, עלה לארץ וסייע בהקמת בתי אוגריין בירושלים; נכדו קיווה ללכת בעקבותיו.

בבודפשט הכיר ברנד את רעייתו, הנסי', בחוג ציוני. לשניים נולדו שני בנים, והם תיכננו לעלות לארץ. אלא, שאימו ואחיותיו של ברנד נמלטו מגרמניה והצטרפו למשפחה והוא נדרש לפרנס שתיים-עשרה נפשות. לשם כך, הוא הקים בית-מלאכה לאריגה שהצליח.

משפחת ברנד

בשנת 1941, זמן קצר אחרי פלישת גרמניה לבריה"מ, גרשו ההונגרים 50,000 יהודים שנחשבו זרים אל שטחי אוקראינה; בין המגורשים היו אחותה וגיסה של הנסי. ברנד שיחד סוכן חשאי הונגרי כדי שייצא לחפש אחרי קרוביו. במסעו הראשון לא מצא אותם, אך החזיר ארבעה יהודים אחרים. השמועה התפשטה, ומשפחות נוספות ביקשו את עזרתו. במסע הרביעי הצליח להשיב גם קרובי משפחתו.

הצלחותיו המוקדמות הביאו אל דלתו עוד ועוד יהודים נואשים. ברנד תיאר את דירתו כמעין חמ"ל של מחתרת להברחת פליטים יהודים אל תוך הונגריה. כך התגבשה פעילות "וועד העזרה וההצלה" בבודפשט, שסיפק לפליטים תעודות מזויפות, מזון ומקלט כדי להגן עליהם מפני גירוש.

מפי הפליטים למדו אנשי הוועד על הרצח ההמוני של יהודים במזרח אירופה ובאוקריינה ועל הדחיפות שבעבודתם. הם ביקשו מימון מן הסוכנות בא"י המנדטורית. רודולף קסטנר, מן הדמויות המרכזיות בוועד, ניהל מגעים עם הרשויות ההונגריות, עם גורמים זרים ועם ארגונים יהודיים.

הפעילות הייתה מסוכנת. ברנד סיפר כי לעיתים נאלץ להיכנס לשטח עוין כדי לחלץ יהודים שהיו בסכנה מיידית, ולאחר מכן לשבת לשתייה עם אנשי הצד שמגד. בתוך האסון המתפשט מצא נחמה במה שהצליחו לעשות: עבודתם הייתה לדבריו "טיפה בים", אך היא אפשרה הצלת יהודים רבים מפולין ומסלובקיה.

במרץ 1944, נכבשה הונגריה בידי גרמניה הנאצית. המצב נראה עגום, אך הוועד מצא קרן אור אחת: הם הבחינו בשם של קצין **SS** בכיר בשם דיטר פון ויסליצני שהגיע לעיר. הוא היה מוכר להם ממגעים קודמים בסלובקיה ובנכונותו לנהל מו"מ תמורת כסף. בברטיסלאבה דרש ויסליצני שני מיליון דולר ככופר בעבור יהודי אירופה. אנשי קבוצת העבודה הסלובקית לא יכלו לגייס סכום כזה במהירות, וברנד וקסטנר ניסו להמשיך את המגעים. ויסליצני דרש 200 אלף דולר כמקדמה.

ברנד הודה כי המשא ומתן היה במידה רבה תיאורטי: לוועד לא הייתה סמכות מן הסוכנות היהודית או מגוף מדיני אחר להתחייב לסכומים כאלה, והוא לא ייצג את כלל יהדות הונגריה. למרות זאת, החליטו אנשיו להמשיך. הם האמינו כי לנוכח הסכנה המתקרבת אין די בדרכים חוקיות בלבד.

הנאצים, שהחזיקו בדימוי האנטישמי שלפיו ליהודים שליטה בהון עולמי עצום, הניחו שלברנד ולקסטנר יש גישה לכספים כמעט בלתי-מוגבלים. ויסליצני העביר את ההצעה לממונים עליו. אנשי הוועד אספו בהדרגה את הסכום שנדרש, ובשלב זה זימן אדולף איימן את ברנד לפגישה ישירה. איימן אמר כי הוא קרא לברנד כדי לדבר ביזנס וכי הוא מוכן למכור לברנד מיליון יהודים... דם תמורת ממון: ממון תמורת דם.

ברנד טען בפני הצורר כי ליהודי הונגריה אין רכוש להציע תמורת חייהם. איימן השיב כי תוכניתו רחבה יותר: ברנד ייסע לחו"ל, ייצור קשר עם נציגים יהודיים ועם בעלות הברית ויישא אתו הצעה. ברנד בחר באיסטנבול שם היו לו קשרים עם גורמים הקשורים לסוכנות היהודית.

איימן הבטיח לדאוג למסמכי הנסיעה – ובמקביל הבהיר כי משפחתו של ברנד תישאר בבודפשט כבני ערובה עד שובו. בהמשך נקב במחיר: עשרת אלפים משאיות חדשות עם חלקי חילוף וציוד לחורף. לדבריו, המשאיות יופעלו רק בחזית המזרחית נגד ברית המועצות. בתמורה הבטיח לשחרר יהודים ואף דיבר על הפסקת גירושי ההשמדה. ברנד עצמו התקשה להאמין שבעלות הברית יסכימו לעסקה. ובכל זאת, המשיך. מבחינתו, גם אם המשאיות לעולם לא יימסרו, עצם המו"מ עשוי לעכב את הגירושים – וכל יום של דחייה עשוי להציל חיים נוספים.

אייכמן קבע כי ברנד לא ייסע לבדו. אליו צורף בנדי גרוס, הידוע גם כאנדר"י ג'ורג' – יהודי מומר – מברית ואיש קשר מפוקפק ששירת גורמים שונים, ובהם גם אנשי הוועד וגם הנאצים. השליחות הסתבכה כמעט מייד. כשהגיע ברנד לאיסטנבול לא הייתה בידיו אשרת כניסה תקפה. הוא הניח כי נציגי הסוכנות היהודית במקום יסדירו את העניין וציפה כי נציגיה מירושלים יקבלו את פניו. אלא הוא כמעט גורש מטורקיה. גרוס הפעיל את קשריו והשיג לו אשרה זמנית.

במלון נפגש ברנד עם נציגי הסוכנות בעיר והסיק משיחותיו עמם כי צפיותיו היו רחוקות מהמציאות. לדבריו, הם לא היו ערוכים למשימה ואף לא עדכנו את ירושלים בדבר בואו. כשביקש לשגר מברק בהול, נאמר לו כי שירות המברקה אינו אמין. ברנד תיאר כיצד קבר את פניו בידיו והבין כי אנשי הוועד בבודפשט הפריזו במידת יכולתיה של הסוכנות באיסטנבול.

בימים הבאים ניסה ברנד לקדם את שליחותו באמצעות שורה של קשרים, אך הרשויות הטורקיות עיכבו אותו ואיימו לגרשו. הוא קיווה לפגוש את משה שרת, ראש המחלקה המדינית של הסוכנות היהודית, שהיה בדרכו מירושלים, אולם הטורקים סירבו להעניק לו אשרת כניסה.

גרוס מצא פתרון חלופי – העתקת המפגש למזרח התיכון: נסיעה לחלב שבסוריה ומשם לכיוון ארץ ישראל. אלא, כשהגיע ברנד לשטח בשליטת הבריטים הוא נעצר. במעצר הוא פגש את שרת ותיאר בפניו, בנוכחות הבריטים, את מצב יהודי הונגריה ואת הצעת אייכמן. לאחר מכן הועבר ברנד למעצר בקהיר ע"י הבריטים. ברנד הוחזק ונחקר בקהיר במשך חודשים. הוא מחה וגם פתח בשביתת רעב, ללא הועיל. כשנודע לו כי הצעת אייכמן הודלפה לעיתונות הבריטית הבין כי שליחותו הגיעה לקיצה.

היסטוריונים דנו בשמך עשרות שנים בשאלה מה הסתתר מאחורי עסקת "משאיות תמורת יהודים". יש אומרים כי אייכמן מעולם לא התכוון לעצור את גירושי יהודי הונגריה לאושוויץ. עובדה, ללא ידיעתו של ברנד, החלו הגירושים ב-15 במאי – יומיים לפני יציאתו לאיסטנבול. חוקר השואה, יהודה באואר סבר כי לנאצים לא הייתה כוונה לקיים את חלקם בעסקה. הוא מפנה את קוראיו לעדותו של קורט בכר, קצין ה-SS, שבה מתאר את השיטה של לקחת כל מה שאפשר מהיהודים ולהבטיח להם הכול – ואת שאלת קיום ההבטחות להשאיר לאחר כך.

לפי באואר, ייתכן שמשימתו של ברנד שימשה גם למסווה למשימה אחרת שהוטלה על גרוס: לקדם פגישה בין קצינים גרמנים בכירים לבין נציגים אמריקנים, (ובלית ברירה עם הבריטים) בתקווה לבחון אפשרות של הסכם שלום נפרד עם המערב. בשלב מאוחר זה של המלחמה כבר הבינו בכירים נאצים כי גרמניה עומדת בפני תבוסה, ובחזית המזרחית הצבא האדום מתקרב להונגריה.

ההיסטוריון רנדולף בראהם הציע פרשנות אפלה נוספת: עצם המו"מ עם ההנהגה היהודית, ואפילו האפשרות לשחרר מספר מצומצם של היהודים, עשוי להפיח תקווה בקרב היהודים ולהרגיעם וכך לדכא כל רעיון של התנגדות אקטיבית לביצוע "הפתרון הסופי".

ברנד שוחרר באוקטובר והגיע לירושלים. הנסי וילדיהם שרדו את השואה בבודפשט והצטרפו אליו בארץ. הוא נפטר מהתקף לב בשנת 1964 והוא בן 58.

עד סוף ימיו נשא ברנד תחושת החמצה עמוקה. בעיניו, בעלות הברית והסוכנות היהודית לא עשו די כדי לנצל את ההזדמנות שנקרתה לדרכם. ההיסטוריונים חלוקים על מידת הממשות שהייתה בהצעת הנאצים, אך הטרגדיה של שליחותו ברורה: בזמן שברנד ניסה לפתוח נתיב להצלה, רכבות הגירוש כבר נעו לעבר אושוויץ.

סיפורו של יואל ברנד הוא גם סיפור על הדילמות הבלתי-אפשרויות שנכפו על מנהיגים ופעילי הצלה יהודים תחת שלטון נאצי: האם לנהל מו"מ עם הרוצחים, האם להאמין להבטחותיהם, וכמה רחוק מותר ללכת כדי לקנות זמן. בתוך עולם שבו כל אפשרות הייתה רעה, ברנד בחר לנסות – והכישלון רדף אותו עד יומו האחרון.

"לדוד ה' אורי וישעי"

יהודה ליבוביץ

החל מתחילת חודש אלול ועד הושענא רבה (או, לחלק מהמנהגים, עד שמיני עצרת), נוהגים כל עדות ישראל לומר פעמיים ביום את מזמור כ"ז בתהילים: "לדוד ה' אורי וישעי".

מזמור זה מחולק באופן בולט לשני חלקים. בתחילתו, יוצר המשורר את הרושם שהביטחון בה' גורם לו שלא לפחד מאיש. "בקרב עלי מרעים... - המה כשלו ונפלו", ואפילו "אם תחנה עלי מחנה לא יירא לבי". משאלה אחת בלבו של דוד המלך: לשבת בבית ה' כל ימי חייו ולהיות צפון באהלו של הקב"ה, אך גם במציאות העכשווית - כאשר הוא נלחם באויביו - הוא סמוך ובטוח בה' שיגן עליו ויוביל אותו לניצחון: "ועתה ירום ראשי על אויבי סביבותי ואזבחה מאהלו זבחי תרועה".

הנימה הנשמעת במחצית השנייה של המזמור היא שונה לחלוטין. את מקומן של תרועות הביטחון מהמחצית הראשונה תופסים צלילים של פחד ואימה: "שמע ה' קולי אקרא... אל תסתר פניך ממני, אל תט באף עבדך...". במקום הביטחון שאינו מותנה בדבר - "אם תחנה עלי מחנה לא יירא לבי" - לפתע דוד מפחד מהאויבים ומבקש: "אל תתנני בנפש צרי". מחצית זו מסתיימת בעידוד עצמי של דוד: "קוה אל ה', חזק ויאמץ לברך, וקוה אל ה'".

הסיבה לכך שמזמור זה נקרא בחודש אלול היא הדרשה המפורסמת, הקושרת בין פתיחתו של המזמור לבין ימי הדין. וכך מובא ב"קיצור שולחן ערוך": "עוד נוהגין במדינות אלו, מיום ב' דראש חודש אלול עד שמיני עצרת אומרים בבוקר ובערב לאחר התפילה את המזמור 'לדוד ה' אורי וישעי', והוא על פי המדרש: 'ה' אורי' - בראש השנה, 'וישעי' - ביום הכיפורים, 'כי יצפנני בסוכה' - רמז לסוכות".

נראה שניתן להקיש מאופיו של המזמור למצב הנפשי הראוי לאדם בימי הדין והסליחות. מחד - ימים אלו הם ימים של דין, ואנו תוקעים בהם בשופר על שם הפסוק "הייתקע שופר בעיר ועם לא יחרדו?!". כל אדם חרד ומתמלא מורא ופחד מפני היום הקדוש, שבו עוברים כל בני אנוש לפני הקב"ה כבני מרון, והוא ית' גוזר את גורלם, מי לחיים ומי למוות. אך טבעי הוא, שהמילה "אלול" מעבירה בכל יהודי רגש של חלחלה ופחד, מפני דינו של השופט כל הארץ היושב למשפט.

מאידך, סמוכים אנו ובטוחים שדיננו יצא לטובה. בעת ובעונה אחת, ביחד עם החרדה של "אל תסתר פניך ממני", קיים בקרבנו גם הביטחון של "ה' מעוז חיי ממי אפחד". ואכן, כך מובא במדרש המהווה מקור לקריאת המזמור בחודש אלול: "'אורי' - בראש השנה, 'וישעי' - ביום הכיפורים... 'בקרב עלי מרעים' - אלו שרי אומות העולם. 'לאכול את בשרי' - לפי ששרי אומות העולם באין ומקטרגין על ישראל לפני הקב"ה, ואומרים לפניו: רבונו של עולם! אלו עובדי עבודה זרה ואלו עובדי עבודה זרה, אלו מגלי עריות ואלו מגלי עריות, אלו שופכי דמים ואלו שופכי דמים. מפני מה אלו יורדין לגיהנם ואלו אינן יורדין לגיהנם?... אמרו ישראל לפני הקב"ה: 'אם תחנה עלי מחנה של סמאל - לא יירא לבי', שהבטחתני 'בזאת יבא אהרן אל הקודש'" (ויקרא רבה כ"א, ד).

סדרי הרשמה לימים הנוראים והיערכות לשנת תשפ"ז הבעל"ט **(אלול תשפ"ו - אוגוסט - ספטמבר 2026)**

א. שמירת מקומות קבועים בימות החול ובשבתות משנת תשפ"ו:

כבשנים עברו גם השנה המקומות הקבועים של חברי בית הכנסת ישמרו בכפוף לכללים שנקבעו ופורסמו בדף נוהל "שמירת זכות למקום קבוע בבית הכנסת".

ב. מועדי הרשמה:

לתשומת לב החברים – ההרשמה למקומות ישיבה לימים הנוראים תתבצע בשני שלבים על פי המועדים כדלקמן:

שלב א' (לבעלי מקומות קבועים בלבד):

ממוצאי שבת פרשת כי תצא ט' באלול עד יום חמישי י"ד באלול תשפ"ו (22-27/8/2026).

כל חבר בית הכנסת אשר בחזקתו מקום קבוע (מקומות קבועים) – **מתבקש להודיע לנו באיזה הרכב הוא ומשפחתו מתכוונים להתפלל בבית הכנסת בתפילות ראש השנה ו/או יום כיפור בבית הכנסת או שמקומותיו פנויים לטובת מתפללים נוספים** עד מוצש"ק פרשת כי תבא (29/8/26), לאחד הגבאים, ובכך לסייע לוועד במלאכת סידור המקומות. כמו-כן, רצוי שעד אותו מועד יסדירו את תשלום דמי חברותם כדי לשמור על המקומות הקבועים שלהם למרוצת כל שנת תשפ"ז.

שלב ב' (גם לחברים שאין להם מקומות קבועים):

ממוצש"פ כי תבא ט"ז באלול עד יום ראשון כ"ח באלול (29/8-10/9/2026).

זמני הרישום:

1. **מוצאי שבת:** לאחר תפילת ערבית של מוצש"ש.

2. **בערב:** בימי **ראשון עד חמישי** בין תפילת מנחה לתפילת ערבית. ביום חמישי כ"ח באלול (10/9) עד אחרי השיעור של הרב.

ניתן ורצוי להירשם (גם) באמצעות מייל לכתובת המייל של הועד - adereteliyahugilo@gmail.com, אפשר גם בהודעת וואטסאפ (whatsapp) לאחד מחברי הועד.

מתפללים שלא מעוניינים לשלם דמי חבר יכולים לשריין מקומות בתשלום של 400 ₪ לראש השנה ויוה"כ.

ג. דמי חבר: דמי חבר נקבעו על סך 1200 ₪ לשנה.

כבעבר ניתן לשלם את דמי החבר באמצעות הוראת קבע בפריסה של עד 12 תשלומים חודשיים (100 ₪ לחודש).

תשלום דמי החבר מזכה כל בית-אב עד שני מקומות ישיבה לימים נוראים תשפ"ז בלבד. כל מקום ישיבה נוסף לימים הנוראים תשפ"ז יישמר תמורת **תשלום נוסף של 100 ₪.**

חברי בית הכנסת שלהם מקומות קבועים רשאים לבקש הנחה של עד 20% מגובה דמי החבר. הסדרת עניינים לשנת תשפ"ז מזכה אותם **בשמירת כל המקומות הקבועים שלהם בימים הנוראים ובמשך כל שנת תשפ"ז.** (כולל חברים שלהם מעל 2 מקומות קבועים).

זוגות צעירים, וכל מי שמסיבות כלכליות או אחרות לא יוכל לעמוד בתשלום דמי החבר בתנאים שנקבעו, יוכל לבקש הסדר תשלומים מיוחד שהועד יאשר בעת ההרשמה. כל מי שיגיע להסדר כזה יהיה חבר בית הכנסת לכל דבר.

חברי בית הכנסת יקבלו קבלה בגין **תרומה** עבור דמי החבר וכתוצאה מזה יהיו זכאים להחזר מס של כ-35%.

ד. שמירת מקומות קבועים:

על פי הנהלה "שמירת זכות למקום קבוע בבית הכנסת", כל חבר רשאי להזמין מקום קבוע לו ולבני ביתו בבית הכנסת תמורת 2400 ₪ למקום. ניתן לשלם את הסכום **החד-פעמי** הזה בתשלומים באמצעות הוראת קבע בפריסה של עד 24 תשלומים חודשיים.

ה. בני/בנות מצווה ביהכ"נ:

ברצוננו להזכיר לציבור הרחב שכל משפחה שברצונה לחגוג בר/בת מצווה בבית הכנסת, מתבקשת לתאם זאת **מוקדם ככל האפשר** עם רב הקהילה, הרב אסף הר-נוי ☎ 050-7446644, מייל: latharnoy7@gmail.com, ולא יאוחר מאשר **שלושה חודשים** לפני המועד המתוכנן, ולא, אין ביהכ"נ מתחייב לשמור תאריך כלשהו לצורך האירוע.

- מזל טוב ליעקב ואורית בלוך להולדת הנכד, בן לינון ואליאורה.
- מזל טוב למשפחת נאמן להולדת הנינה, נכדה לבן אליהו.

- אנחנו משתתפים בצערה של משפחות כהן ואריאב על פטירת אם המשפחה שושנה ז"ל.
- אנחנו משתתפים בצערה הכבד של משפחת סוכות על נפילת חתנם רס"ן הראל בירנשטוק הי"ד בקרב בלבנון.

לקראת השנה החדשה, רב הקהילה,

וועד בית הכנסת

מאחלים לכל המתפללים ולכל תושבי גילה:

שנה טובה, כתיבה וחתימה טובה.

sammyweindling@gmail.com
eliahok@gmail.com
nirekal@walla.com
yoavshap89@gmail.com

0549257286
0545723801
0502017023
0508854785

ממי וינדלינג
אליהו משה קליין
ניר קלמנוביץ
יואב שפירא